

„Ха-ха, туй го знаехме и ние! И какво още изказа Негово Великоумудрие?“

„Той каза, че тая работа има едно болно място, а именно туй, че никой незнае, къде трябва да се тжрси гроба на Ореста!“

При тия думи всички млжкнаха. Лицата се изопнаха на джлго, и всеки се срамуваше да погледне кжм другите. Те искаха да се присмеят на Лихаса, ала той ловко отби присмеха.

„Не каза ли оракула нищо вжрху това, къде да се тжрси гроба?“ рече ядосано един.

„Не“.

Пак джлбоко млчание. Най-сетне един сжветник продума:

„Тогаз нищо друго не помага, освен пак да се сприятелим с Лихас. Без неговия сжвет не ни бива.“

На това мнение бяха в края всички, и пратиha наново при Лихас пратеник, който да поиска неговия сжвет в случая. Лихас посжветва, да пратят в Делфи още веднжж и там да питат божството, къде могат да се намерят костите на Ореста. Сжветжт реши да стори това.

* * *

И пак дойде един пжлен с тайнствености и неясност, както всички други по-рано, оракул:

Кажи на гражданите спартански:

„Идете в полетата тегейски,

И костите Орестови тжрсете

Тжрсете ги там, къде два ветра с своите мощни
силы духат,
Там, где удар удар следва, где на беда — беда
откликва“

„Великолепно! Великолепно!“ се чуваше в цяла Спарта. „Чувате ли мнението на боговете? Ние наново трябва да се подигнем срещу враговете наши, защото, какво друго са двата ветра, ако не две войски, които бжрзи като вятжр и с кипяща злоба една срещу друга се нахвжрлят, при което на удар удар следва и след беда беда иде?“

„Ала все пак“, думаше Лихас, „вие не ще намерите костите на Ореста; вашето тжлкувание е навярно и вие трябва да потжрсите едно друго, скрито значение. Ако боговете не искат да кажат нящо друго, освен туй, че ние трябва да си извоюваме правото, то защо ни бе нужен техния глас?“

„И твойт глас сжщо не е нужен в Спарта“, му отвжрнаха сжрдито, „и по-умно би сторил, изобщо, ако би джржал своите речи негде другаде. Пророкувай нящо на тегейците и махай се от града и страната“.

Когато Лихас видя, че никой не иска да го слуша, прибра си, каквото имаше, и напусна града.

* * *

Лихас отиде в Тегея, и тжкмо при своя госто-приятел, ковачжт Азопос.

„Боговете сж свидетели“, рече му той, „че сжм ти платил всичко, каквото моите сжотечественици—пленици бяха изяли от житото ти.“

„Да“, отвжрна ковачжт, „и те знаят сжщо, че ти ми даде, при туй, като някой финикийски тжрговец, и лихви, много повече пари, отколкото имах да земам. Бжди добре дошжл под покрива ми, бжди доволен от това, което имам, и ако ти е приятно да ме гледаш, когато работя, ще можем да се разговаряме. След добро похапване и освежителен сжн, нищо друго не ми е тжй приятно, както един добжр разговор, па знаеш и от по-рано, че аз те слушам на драго сжрдце да приказваш, защото си мжджр човек и при това благороден. От тебе човек може само да научи нящо“.

„Струва ми се, че хвалбата е прекалена, ала от друга страна аз зная, че ти си най-справедливия човек в Тегея“,—отвжрна Лихас.

И тжй седеше Лихас, изгнаникжт, по цяли дни в работилницата на ковача и гледаше как последния си работеше. Работилницата имаше яки зидове от мрамор, които бяха навред почерняли и повредени, и няколко колони от кжм улицата. Азопос обичаше да разказва за това.

„Тая кжща трябва да е била някога храм“.

„Храм ли?“

„Да, мой скжпи гостенино, ала трябва да е било отдавна и никой нищо не помни. Едно ми е само много чудно. Когато преди много години поисках да сжзидам пещта с яки камжни в земята, изплаших се не малко, когато при копането се натжкнах на един камжнен саркофаг¹. Дигнах покрива и намерих костите на някой гигант, един лакжт по-големи от мене, защото ги премерих“.

„И къде се намират сега тия кости?“

„Пак там кждето ги бях намерил. Аз сложих похлупака пак на мястото му, защото ме обвзе ужас от тайната там долу. Не е добре да се нарушава мира на мржтвите.“

Тжй бжбреше ковачжт, който инак не се много залисваше с други хора в работилницата си. Той стоварваше удар след удар вжрху наковалнята, докато пжк чираците и калфите му духаха с меховете, подаваха му разкаленото желязо от пещта, или пжк, според нуждата, го потопяваха в един сжд с вода, при което то цжртеше и димеше.

Лихас, обаче, се замисли над думите на ковача и изведнжж си спомни, като по боже откровение, за последния оракул и—неговото значение.

¹) Гробен ковчег.